

1.

Leontýna překročila práh francouzských dveří na venkovní terasu, zhluboka se nadechla a na oči si nasadila stylové sluneční brýle. Pod zavinovacími šaty z lehoučkého materiálu se ukrývaly červené bikiiny s bílými proužky, na nohou při chůzi klapaly pohodlné žabky.

„Vaše ledová káva a čerstvý pomerančový džus, Výsosti.“

Stačilo, aby pokrčila ruce v loktech, a během okamžiku držela v každé z nich oblíbený ranní nápoj. Pokývla osobě, která je pro ni připravila, a zamířila s nimi k lehátku nacházejícímu se uprostřed dlouhé strany venkovního bazénu. Ten nechal na zadní terase záměčku v Lánech vybudovat její otec, zesnulý král Přemysl Otakar III., když byli její bratři ještě malí. Leontýna tak nikdy nepoznala letní sídlo české královské rodiny bez bazénu, tenisových kurtů, minigolfu se třemi různými trasami, basketbalového hřiště a plácků na fotbal a kriket.

Rozlehlý pozemek kolem barokního zámku, který obklopovalo sto hektarů lesoparku v anglickém stylu, nabízel vše, co si jeho urození majitelé mohli přát nebo potřebovat během pravidelných srpnových pobytů. Jinak tam zavítali jen sporadicky na víkend, ale v posledním roce ani to.

Leontýna došla k lehátku a oba nápoje položila na nízký stoleček.

„Mám roztáhnout slunečník?“ ozval se za ní pomocný zahradník, který se staral také o čistotu bazénu.

„Zatím není třeba,“ odvětila. Dopoledne na ni vrhaly stín blízké keře a odpoledne, když slunce pálilo nejvíc, se povětšinou přesouvala dovnitř.

„Dejte mi pak vědět, princezno, a postarám se o to,“ ujistil ji stálý zaměstnanec rodiny.

Stačilo kývnout a všichni by jí splnili každé přání. Leontýna ale nebyla rozmařilá, a čím byla starší, tím raději se o spoustu věcí postarala sama. Pokud jí to tedy bylo dovoleno.

Přejete si k palačinkám jahody, nebo borůvky, Výsosti? Chcete do smaženice jak hříbky, tak i lišky? I při jejich sběru ji na žádost matky doprovázel někdo ze služebnictva a při každém nálezu ji neopomněl pochválit, jako by to byl kdovíjaký výkon. Dobrá, v jejím případě tomu tak nejspíš bylo. Ale i tak...

Od dob, kdy byla Leontýna malá, se toho na lánském záměčku zas tolik nezměnilo. Pouze lidé, kteří tam jezdívali. Každým rokem jich bylo méně. Po tragické smrti nejstaršího bratra Václava se z Leontýny stala přímá dědička trůnu, což znamenalo, že jakmile v říjnu oslaví osmnáctiny, začne postupně přebírat královské povinnosti. A pokud Albert odjede na služební cestu do zahraničí nebo onemocní, bude to ona, kdo dočasně zastane nejvyšší úřad v zemi. Jen při té myšlence jí přeběhl mráz po zádech. Bude vůbec někdy na takovou odpovědnost připravená? Z představy, že by předstoupila před politické dinosaury, premiérem Jiřím Knížetem počínaje a nerudným předsedou Poslanecké sněmovny Čenkem Břítvou konče, a vedla s nimi diskusi o rozpočtu vlády, ji jímala hrůza. Jenže se zdálo, že nemá na výběr. Nebo ano? Doufala, že Albertovy zahraniční cesty budou krátké a že její o deset let starší bratr se těší pevnému zdraví a jen tak neochoří. Tak jako tak, narodila se do královské instituce a tohle byl její úděl.

Hluboký nádech. Hluboký výdech.

Leontýna přejela pohledem tiché okolí bazénu a přilehlé zahrady. Tohle byl její život. Obklopená přepychem, milovaná lidem i svými blízkými, a přesto hluboce osamělá. S hlasitým povzdechem otevřela knihu na stránce, kde předchozí večer skončila. Alespoň měla dostatek času na čtení. Když už nic jiného. Jak ráda by do Lán pozvala Ráchel a Annu Marii! Její nejlepší kamarádky spolu během cesty do Brna na konci července sice už komunikovaly, jenže i přes její diplomatickou snahu o trvalém míru stále nemohla být řeč. Nic to ale neměnilo na skutečnosti, že jí obě nesmírně chyběly.